

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

D E C I Z I E

cu privire la respingerea recursului

în cauza civilă

SRL „Finagrit” împotriva SRL „Crist-Valg”, Ministerului Justiției al RM
(recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii arbitrale străine și
eliberarea titlului executoriu)

împotriva încheierii din 9 iunie 2026 a Curții de Apel Centru,

*(Dosarul nr. 2rc-37/26
PIGD Nr.2-25018278-01-2rc-02072026)*

Cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare, în lipsa unei măsuri dispuse anterior de tribunalul arbitral, nu poate fi admisă, întrucât instanța de judecată poate doar încuviința executarea unei asemenea măsuri, dispuse în scris de tribunalul arbitral.

Curtea de Apel Centru (jud. A. Panov, S. Vîșcu, E. Bolocan)

2 septembrie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, recursul declarat de avocata Nicoleta Petco, în interesele SRL „Finagrit”,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Elena Croitor,

Gheorghe Stratulat, *judecători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 11 februarie 2025, SRL „Finagrit” a depus la Curtea de Apel Centru o cerere împotriva SRL „Crist-Valg”, cu atragerea în proces a Ministerului Justiției al Republicii Moldova, prin care a solicitat recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii arbitrale nr. 4677 din 5 septembrie 2023, pronunțate de Curtea de Arbitraj Gafta în cauza arbitrală nr. 18-635 dintre Societatea cu Răspundere Limitată „Finagrit” și Societatea cu Răspundere Limitată „Crist-Vag”, precum și eliberarea titlului executoriu privind încasarea de la SRL „Crist-Valg”, în beneficiul SRL „Finagrit” a sumei de 280 000 dolari SUA, cu titlu de prejudiciu, a sumei de 40 449,56 dolari SUA, cu titlu de dobândă de întârziere, a sumei de 16 098,75 lire sterline, cu titlu de cheltuieli arbitrale, precum și a cheltuielilor de asistență juridică, al căror quantum urmează a fi specificat ulterior.

2. La 5 mai 2026, avocata Nicoleta Petco, în interesele SRL „Finagrit” a depus o cerere prin care a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare, sub formă de sechestru asupra bunurilor și mijloacelor bănești ale pârâtului, în limita valorii acțiunii, în sumă de 320.449,56 dolari SUA și asupra sumei de 16 098,75 lire sterline, cu titlu de cheltuieli de arbitraj.

3. Prin încheierea din 6 mai 2026, Curtea de Apel Centru, a respins cererea depusă de avocata Nicoleta Petco, în interesele SRL „Finagrit”, privind aplicarea măsurilor de asigurare în cadrul procedurii cu element de extraneitate.

4. La 8 iunie 2026, avocata Nicoleta Petco, în interesele SRL „Finagrit” a depus o cerere repetată prin care a solicitat aplicarea măsurilor de asigurare, sub formă de sechestru asupra bunurilor și mijloacelor bănești ale pârâtului, în limita valorii acțiunii, în sumă de 320.449,56 dolari SUA și asupra sumei de 16 098,75 lire sterline, cu titlu de cheltuieli de arbitraj.

5. Prin încheierea din 9 iunie 2026, Curtea de Apel Centru a respins cererea depusă repetat de SRL „Finagrit” privind aplicarea măsurilor de asigurare în cadrul procedurii cu element de extraneitate, inițiate la cererea SRL „Finagrit” împotriva SRL „Crist-Valg”, cu participarea Ministerului Justiției al Republicii Moldova, privind recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii arbitrale străine nr. 4677

din 5 septembrie 2023, emise de Curtea de Arbitraj GAFTA în cauza arbitrală nr. 18-635 dintre SRL „Finagrit” și SRL „Crist-Vag”, precum și eliberarea titlului executoriu.

6. Curtea de Apel Centru a reținut că măsurile de asigurare reglementate de art. 174–177 din Codul de procedură civilă sunt specifice procedurii contencioase și urmăresc garantarea executării unei hotărâri judecătorești care urmează să fie pronunțată asupra fondului litigiului.

7. Instanța a constatat că cererea privind recunoașterea și încuviințarea executării unei hotărâri arbitrale străine nu constituie o cerere de chemare în judecată în sensul art. 166–168 din Codul de procedură civilă și nu determină examinarea în fond a unui raport juridic litigios. Această procedură este reglementată distinct de art. 475–476 din Codul de procedură civilă și are ca obiect exclusiv verificarea condițiilor necesare recunoașterii și executării hotărârii arbitrale străine.

8. În cadrul procedurii respective, instanța nu examinează pretenția materială a creditorului, nu soluționează fondul raportului juridic dintre părți și nu pronunță o hotărâre judecătorească asupra litigiului, ci emite o încheiere privind recunoașterea și, după caz, încuviințarea executării hotărârii arbitrale. În lipsa unei acțiuni civile aflate în curs de examinare și a unei hotărâri ce urmează a fi pronunțată asupra fondului, dispozițiile privind asigurarea acțiunii nu pot fi extinse asupra acestei proceduri speciale.

9. Curtea de Apel a respins și argumentul întemeiat pe art. 9 din Legea nr. 24/2008 cu privire la arbitrajul comercial internațional. Instanța a interpretat această normă în sensul că măsurile asigurătorii pot fi solicitate instanței de judecată numai înainte de inițierea procedurii arbitrale sau în timpul desfășurării acesteia. Or, în prezenta cauză, procedura arbitrală era deja finalizată prin adoptarea hotărârilor arbitrale din 10 februarie și 5 septembrie 2023.

10. Prin urmare, având în vedere natura juridică specială a procedurii prevăzute de art. 475–476 din Codul de procedură civilă și limitele competenței instanței în cadrul acesteia, Curtea de Apel a conchis că art. 174 din Codul de procedură civilă nu este aplicabil la etapa examinării cererii de recunoaștere și încuviințare a executării hotărârii arbitrale străine.

11. La 27 iunie 2026, avocata Nicoleta Petco, în interesele SRL „Finagrit”, a declarat recurs împotriva încheierii din 9 iunie 2026 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii contestate și soluționarea cererii de aplicare a măsurilor de asigurare prin instituirea sechestrului asupra bunurilor și mijloacelor bănești ale SRL „Crist-Valg”, în limita sumelor de 320 449,56 dolari SUA și 16 098,75 lire sterline.

12. Recurentul susține că instanța de apel a interpretat excesiv de restrictiv art. 174 din Codul de procedură civilă, întrucât măsurile de asigurare urmăresc conservarea patrimoniului debitorului și garantarea executării efective a actului jurisdicțional, fără a presupune reexaminarea fondului litigiului sau executarea anticipată a hotărârii arbitrale.

13. Invocă faptul că finalizarea procedurii arbitrale nu exclude aplicarea măsurilor provizorii, ci justifică necesitatea acestora în intervalul dintre pronunțarea hotărârii arbitrale și eliberarea titlului executoriu național, perioadă în care creditorul nu poate recurge la executarea silită.

14. Recurentul afirmă că instanța de apel a interpretat eronat art. 9 din Legea nr. 24/2008 și a ignorat prevederile acestei legi, precum și principiile Convenției de la New York din 1958, care impun asigurarea unei recunoașteri și executări efective a hotărârilor arbitrale străine.

15. De asemenea, susține că instanța nu a examinat probele privind riscul real a executării, constând în reducerea semnificativă a veniturilor, profitului și stocurilor intimei, concomitent cu majorarea pasivelor acesteia.

16. Totodată, invocă existența unei practici judiciare contrare, în special încheierea pronunțată în dosarul nr. 2-12/23, prin care au fost aplicate măsuri asigurătorii într-o procedură similară, fără ca instanța de apel să motiveze abaterea de la această practică.

17. În final, recurentul susține că sechestrul solicitat este temporar, proporțional cu valoarea creanței și necesar pentru protejarea dreptului său de proprietate, iar neaplicarea măsurii riscă să facă iluzorie executarea hotărârii arbitrale.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

18. Articolul 423 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Încheierea dată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părți și de ceilalți participanți la proces în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi, precum și în cazurile în care încheierea face imposibilă desfășurarea de mai departe a procesului. Ea se examinează în recurs conform regulilor stabilite de prezentul capitol.”

19. Articolul 424 alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(2) Curtea Supremă de Justiție examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de către curțile de apel.”

20. Articolul 425 din Codul de procedură civilă:

„Termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.”

21. Articolul 426 alin. (3) din Codul de procedură civilă:

„(3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.”

22. Articolul 427 lit. a) din Codul de procedură civilă:

„Instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept: a) să respingă recursul și să mențină încheierea.”

23. Articolul 174 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) La cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărîrea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărîrii judecătorești.”

24. Articolul 181 alin. (1)-(4) din Codul de procedură civilă:

(1) Încheierea privind asigurarea sau neasigurarea acțiunii poate fi atacată cu recurs.

(2) Dacă încheierea de asigurare a acțiunii a fost emisă fără știrea recurentului, termenul de depunere a recursului se calculează din ziua în care persoana interesată a aflat despre pronunțarea încheierii.

(3) Depunerea recursului împotriva încheierii de asigurare a acțiunii nu suspendă examinarea cauzei și executarea încheierii.

(4) Pentru soluționarea recursului împotriva încheierii de asigurare a acțiunii sau de respingere a cererii de asigurare a acțiunii, instanței de recurs i se expediază copia dosarului, certificată de instanța care a emis încheierea respectivă, dacă comunicarea nu se face prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor.”

25. Articolul 1 alin. (1) din Legea nr. 24-XVI din 22 februarie 2008 cu privire la arbitrajul comercial internațional:

„(1) Prezenta lege se aplică în cazul în care sediul arbitrajului comercial internațional se află pe teritoriul Republicii Moldova. Prevederile art.8, 9, 38, 39 se aplică și în cazul în care sediul arbitrajului se află în afara teritoriului Republicii Moldova.”

26. Articolul 5 din Legea nr. 24-XVI din 22 februarie 2008 cu privire la arbitrajul comercial internațional:

„Asupra relațiilor reglementate de prezenta lege nu se admite nici o intervenție din partea instanțelor de judecată, cu excepția cazurilor prevăzute de prezenta lege.”

27. Articolul 9 din Legea nr. 24-XVI din 22 februarie 2008 cu privire la arbitrajul comercial internațional:

„Este compatibilă cu convenția de arbitraj cererea, adresată de o parte în instanță de judecată până la procedura arbitrală sau în timpul desfășurării ei, privind luarea măsurilor asigurătoare și adoptarea unei încheieri în vederea luării unor asemenea măsuri.”

28. Articolul 38 din Legea nr. 24-XVI din 22 februarie 2008 cu privire la arbitrajul comercial internațional:

„Recunoașterea și executarea hotărîrilor arbitrale străine se efectuează conform procedurii stabilite la art. 475–476 din Codul de procedură civilă.”

29. Articolul 39 alin. (2) din Legea nr. 24-XVI din 22 februarie 2008 cu privire la arbitrajul comercial internațional:

„(2) Dacă desființarea hotărîrii arbitrale străine sau suspendarea executării ei este cerută instanței competente indicate la alin.(1) lit.a), instanța competentă în fața căreia

este invocată recunoașterea sau executarea hotărârii poate, dacă va considera oportun, să amâne statuarea și, la cererea părții care solicită recunoașterea și executarea hotărârii, poate să oblige cealaltă parte să ofere garanțiile corespunzătoare.”

30. Articolul VI din Convenția pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, New York, 10 iunie 1958:

„Dacă anularea sau suspendarea sentinței este cerută autorității competente vizată în articolul V, paragraful 1 alineatul e), autoritatea în fața căreia este invocată sentința poate, dacă consideră indicat, să amâne statuarea asupra executării sentinței, ea poate, deasemenea, la cererea părții care solicită executarea sentinței, să ordone celeilalte părți să furnizeze garanții convenabile.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

31. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată reține că încheierea contestată a fost pronunțată la data de 9 iunie 2026 și comunicată reprezentantei SRL „Finagrit” la 12 iunie 2026 (f.d. 202). În aceste condiții, recursul declarat la 27 iunie 2026 se consideră depus în termenul prevăzut de art. 425 din Codul de procedură civilă.

32. Examinând încheierea contestată în raport cu argumentele recursului și normele de drept aplicabile, completul de judecată concluzionează că recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins.

33. Problema de drept care trebuie soluționată constă în a determina dacă instanța sesizată cu recunoașterea și încuviințarea executării unei hotărâri arbitrale străine poate dispune nemijlocit, în temeiul art. 174 din Codul de procedură civilă, aplicarea sechestrului asupra patrimoniului debitorului, după finalizarea procedurii arbitrale.

34. Completul de judecată reține că art. 174 din Codul de procedură civilă constituie norma generală în materia asigurării acțiunii. Aplicarea acesteia nu poate fi însă desprinsă de natura procedurii în care măsura este solicitată și de normele speciale care reglementează arbitrajul comercial internațional și recunoașterea hotărârilor arbitrale străine.

35. Hotărârea arbitrală a cărei recunoaștere și executare se solicită a fost emisă în cadrul unui arbitraj cu sediul la Londra. Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 24-XVI din 22 februarie 2008 cu privire la arbitrajul comercial internațional, prezenta lege se aplică în cazul în care sediul arbitrajului comercial internațional se află pe teritoriul Republicii Moldova. Prevederile art. 8, 9, 38, 39 se aplică și în cazul în care sediul arbitrajului se află în afara teritoriului Republicii Moldova.

36. Prin urmare, problema aplicării măsurilor de asigurare în prezenta cauză urmează a fi examinată prin raportare la art. 9, 38 și 39 din Legea nr. 24-XVI din 22 februarie 2008, precum și la dispozițiile Codului de procedură civilă privind recunoașterea și încuviințarea executării hotărârilor arbitrale străine.

37. Articolul 9 din Legea nr. 24-XVI din 22 februarie 2008 recunoaște posibilitatea adresării în instanța de judecată a unei cereri privind luarea măsurilor asigurătorii înaintea inițierii procedurii arbitrale sau în timpul desfășurării acesteia. Această normă confirmă compatibilitatea intervenției judiciare provizorii cu convenția arbitrală în etapele indicate, însă nu constituie un temei pentru aplicarea unor măsuri asigurătorii după finalizarea arbitrajului.

38. În prezenta cauză, procedura arbitrală nu se mai afla în desfășurare la momentul solicitării sechestrului. Litigiul fusese soluționat prin hotărârea arbitrală din 10 februarie 2023, iar calea de atac arbitrală fusese soluționată prin hotărârea nr. 4677 din 5 septembrie 2023. Prin urmare, cererea formulată de SRL „Finagrit” nu se încadrează în situația reglementată de art. 9 din lege.

39. După finalizarea arbitrajului, recunoașterea și executarea hotărârii arbitrale străine sunt reglementate de art. 38–39 din Legea nr. 24-XVI din 22 februarie 2008 și de art. 475–476 din Codul de procedură civilă.

40. Procedura respectivă nu presupune rejudecarea raportului juridic soluționat de tribunalul arbitral. Instanța nu examinează pretenția materială a creditorului și nu pronunță o hotărâre asupra fondului litigiului, ci verifică existența condițiilor legale pentru recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii arbitrale străine.

41. Articolul 174 din Codul de procedură civilă nu poate fi interpretat izolat și nici utilizat pentru instituirea unei măsuri de asigurare care nu rezultă din normele speciale aplicabile. Caracterul general al acestei dispoziții nu permite extinderea sa asupra unei proceduri speciale în care legiuitorul a reglementat distinct obiectul examinării, limitele controlului judecătoresc și măsurile ce pot fi dispuse.

42. Completul observă că art. 39 alin. (2) din Lege prevede posibilitatea obligării părții adverse la oferirea unor garanții corespunzătoare atunci când examinarea cererii de recunoaștere și executare este amânată în legătură cu o cerere de desființare sau suspendare a hotărârii arbitrale în statul de origine.

43. Această normă reproduce, în dreptul intern, mecanismul prevăzut la art. VI din Convenția de la New York din 1958, potrivit căruia, dacă anularea sau suspendarea hotărârii este solicitată autorității competente din statul de origine, instanța sesizată cu recunoașterea sau executarea poate amâna soluționarea cererii și, la solicitarea creditorului, poate obliga debitorul să constituie o garanție corespunzătoare.

44. Coincidența dintre mecanismul intern și cel convențional confirmă că absența unei căi generale de asigurare la etapa recunoașterii nu constituie o lacună a legislației naționale, dar reflectă opțiunea asumată chiar de statele semnatare ale Convenției de la New York, care au limitat protecția provizorie disponibilă în această etapă la ipoteza amânării determinate de o cerere de desființare sau

suspendare a hotărârii arbitrale în statul de origine. Legea Republicii Moldova nu instituie, prin urmare, o condiție mai oneroasă decât cea rezultată din Convenție, dar se conformează întocmai limitelor stabilite de aceasta.

45. În prezenta cauză nu s-a constatat existența unei cereri de desființare sau suspendare a hotărârii arbitrale în statul de origine și nici amânarea examinării din acest motiv. Totodată, recurenta nu a solicitat obligarea intimatei la oferirea unei garanții, dar a solicitat aplicarea nemijlocită a sechestrului asupra bunurilor și mijloacelor bănești ale acesteia.

46. Invocarea Convenției de la New York din 1958 nu conduce la o altă concluzie. Convenția urmărește recunoașterea și executarea efectivă a hotărârilor arbitrale străine, însă nu instituie o competență autonomă a instanțelor naționale de a aplica măsuri asigurătorii și nu înlătură normele interne privind condițiile și procedura în care asemenea măsuri pot fi dispuse.

47. Articolul VI din Convenție permite solicitarea unor garanții adecvate atunci când instanța amână soluționarea cererii de executare ca urmare a introducerii unei cereri de desființare sau suspendare a hotărârii arbitrale în statul de origine. Această situație nu se regăsește în prezenta cauză.

48. Argumentele recurentei privind reducerea veniturilor, profitului și stocurilor intimatei, precum și majorarea pasivelor acesteia, privesc existența riscului de zădărniciere a executării. Aceste circumstanțe ar putea fi relevante pentru examinarea necesității și proporționalității unei măsuri asigurătorii numai dacă există un temei legal care să permită instanței să o dispună.

49. În lipsa unui asemenea temei, analiza riscului de diminuare sau înstrăinare a patrimoniului nu poate suplini lipsa atribuției procesuale a instanței. Prin urmare, neexaminarea detaliată a indicatorilor financiari prezentați de recurentă nu este de natură să determine casarea încheierii contestate.

50. Nici trimiterea la încheierea pronunțată în dosarul nr. 2-12/23 nu justifică admiterea recursului. O soluție pronunțată de o instanță de același grad într-o cauză individuală nu constituie un precedent obligatoriu și nu poate crea o competență procesuală care nu rezultă din lege. Totodată, simpla asemănare a obiectului procedural nu demonstrează identitatea tuturor circumstanțelor de fapt și de drept ale cauzelor comparate.

51. Caracterul temporar și proporțional al sechestrului solicitat nu înlătură lipsa temeiului legal pentru aplicarea sa nemijlocită. Proporționalitatea măsurii poate fi examinată numai dacă instanța este competentă să o dispună.

52. În aceste circumstanțe, completul de judecată conchide că instanța de apel a adoptat o soluție corectă, iar argumentele recursului nu demonstrează aplicarea eronată a normelor de drept și nu justifică casarea încheierii contestate.

53. În conformitate cu art. 427 lit. a), art. 428 din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Respinge recursul declarat de avocata Nicoleta Petco, în interesele SRL „Finagrit”.

Menține încheierea din 9 iunie 2026 a Curții de Apel Centru, pronunțată în cauza civilă SRL „Finagrit” împotriva SRL „Crist-Valg”, cu participarea Ministerului Justiției al Republicii Moldova, privind recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii arbitrale străine nr. 4677 din 5 septembrie 2023, emise de Curtea de Arbitraj GAFTA în cauza arbitrală nr. 18-635 dintre SRL „Finagrit” și SRL „Crist-Vag”, precum și eliberarea titlului executoriu.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Elena Croitor

Gheorghe Stratulat